

საბჭოთა № 7

1930

069 27

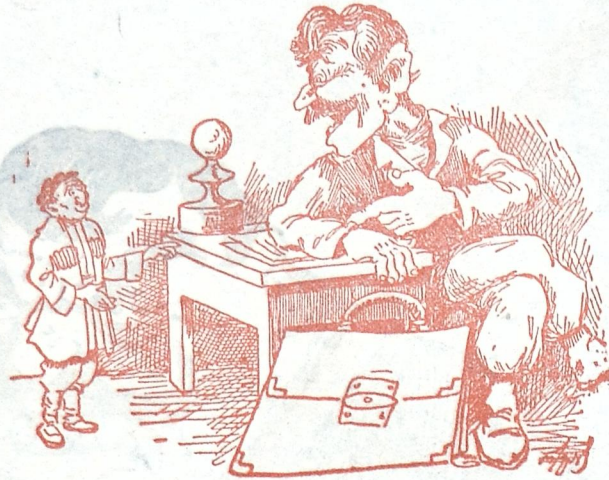

წითელი ხაზით

სოფელი საყმოდ ჰქონდა, ატრიალებდა ზორბალს. გლენჯვე ყიღდა მისი ოფლით მონაგარ ხორბალს. ხახკარი გაიქცა და რიბ გლენჯებთან ომით, გასუქდა, გაიბერა, მოჯამაგირის შრომით. რა გინდა არა ჰქონდა, საქონელით თუ ფულად. უნდოდა შეეპამა მთელი სოფელი სრულად. ესაც რომ არ იკმარა სხვა მხრივ დაიწყო ბრძოლა. ზოგი ღარიბი გლენჯიც თავისკენ გაიყოლა. დაუწყო კოლექტივებს ქურდულად თოფის სროლა და სოფლებს მოსლო მეგობრად ცეცხლი, შიში და ძრწოლა. თავი ეგონა გმირი, რაკი ეძახდნენ ულუყს. თავმა რომ კატა თხარა — ის ღადმარტა კულაკს. ადგა მშრომელი ხალხი ფარდწონებით და ხოლდით და გამოირკვა სოფლად ვინც დადიოდა ბოლოთი. ვინც აწუხებდა გლენჯებს მუქთახორული ჭამით — და კოლექტიურ შრომას ეგებებოდა შხამით. ახე მოუვა ყველას, გაიძვერას და მელას. ვინც სოფელს დაუბირებს ყველაფე ძველებურად წველას. ახე მოუვა ამ გზას ვინც აღუდგება მტრულად. მშრომელი ხალხის რისხვა ყველას გასრესავს სრულად!

ნიბლია.

აკრაკუნე საქმიანობს

— ამხ. თავმჯდომარე, თესვის ყამბანის ჩახატარებლად არაფერს ფიქრობთ?

— მე რათ უნდა ვიფიქრო? ფიქრობენ ისინი, ვინც ჩემს ზევით არის, საქმე ვი იმათ გააკეთონ, ვინც ჩემს დაბლა არის.

აკრაკუნე--თავმჯდომარე

— ამხანაგო თავმჯდომარე, მიშველე რამე ყანა გამოიხრა საქონელმა!
 — ყანა გაგიხრა? ყოფას უტირებ მე მაგათ! რამდენჯერ უნდა გავფრთხილო ეგ უსინდისოები ეგენი?! ჯარიმას დავადებ ისეთს, რომ სულ თავბუდს იწყველიდნენ... ძალიან არის წახდენილი?
 — დესეტინას მეოთხედი მთლათ გათელილია!

— მეოთხედი?! უყურე ამ თავხედობას! მე მაგათ ვასწავლი საქონლის მოვლას და პატრონობას!
 უკანასკნელი ოც მანეთს მაინც შეაღვენს ზარალი, შენ გენაცვალოს ჩემი თავი, მოიწვიე კომისია, დაათვალიერებ თავუქებული ყანა, შეაფასებ და ოქმი შეადგინებ!

— არავითარი კომისია, შეფასება და ოქმი არა სჭირდება მას — ეს საქმის დაჭიანურებაა და ბიუროკრატობა — ჩვენ წავიდეთ და დავთვალიეროთ წახანდენი... საქონელი ვისია?
 — შენი ხარ-კამეჩია!

— ჩემი-ო?! შეე მამაცხონებულო აქამდე ვერ სიქვი?! მაშ შემოიტანე განცხადება, მოვიწვიე კომისიას, დავათვალიერებ ყანას, გამოვარკვევთ მიწეზე, გამოვიანგარიშებთ ზარალს... ერთი სიტყვით მე ეხლა არა მცალია, შემოიარე ამ დღეებში და როგორც რიგი და წესია, ისე მოვიქცევი—ეგაარიგი და წესია, ისე მოვიქცევი—გარიგია ხარ-კამეჩია.

საწამლავს დაბარალა

— ამხანაგო! თქვენს სასადილოში ღვინო არ ვარგა... ალბად, საწამლავს ურევთ რამეს... გუშინ სუთი კვარტი დავლიე და წარმოიდგინე გული ამერია, თვალები დამიხნელდა და გონება-დაკარგულმა ძლივს მიგაგენი ბარბაცით ბინას!..

სულიგანი

— გამარჯობა ივანე! ახალი ამბავი ბრაფერი იცი?
 — ახალი ამბავი ის არის, ჩემო ძაო, ხულოგნებმა აგვიკლეს და მოგვიშხაბეს სიცოცხლე, — ესლაც სასამართლოდან მოვდივარ — ხულოგნებს საქმე იჩიოდა და მოწმედ დამიბარეს.
 — რაში იყო საქმე?
 — რაში, იყო შენიჭირიმე-და, იმაში რომ ამ ერთი კვირის წინათ მე და პეტრე ლახათიანთ გადავკარით, გადავყარით-და, როგორც მოგეტყვენება, შევქედივანდით. ღამის თერთმეტი საათი იქნებოდა რომა წითელ სასადილოს მივადექით. გამგეს ვეუბნებთ:—აბა ჩაჯრო ერთი კვარტი თავის ზაკუსკით შეიოქი. არც აცივდა და არც აცხელა— მთერალები ხართო-და ღვინოს ვერ მოგაკეძითო. — დაანებე მეთქი ხულიგნობას, თავი, თორემ ზომ იცი—საქმე ხრა გაქვს — ვითომ აი ეტ ქვას ელაბარაკები, — არ გეკუთვინთ კალონი ძალითაო და რა უნდა მოგკეთო. გაბ-

რაზდი ჩემო სონკა, სისხლი ყელში ამოვივიდა — შე უნამუსო მეთქი, დიდი ხანია ვადიდკაცი ვანანებივ მავ ხულოგნობას მეთქი, ჩეკაში ამოგაყოფინებ თავსა მეთქი. ბეგრს ნუ ლაპარაკობ, — წადი სახლში დაიძინეო... ერთი სიტყვით რა თავი მოგაწყინო— ერთი უთხარ — ორი მიპასუსხა. ორი უთხარ—სამი მიპასუსხა... გამოველ მოთმინებიდან, — მე შენ ვასწავლი მეთქი ხულოგნობას დავაეალე ბოთლს ხელი და შივ გოგრაში ვდრუნს — მერე?!
 — მერე ის, რომ ემაგ უნამუსოს უჩივლია სასამართლოში — სასადილოში ხულოგნობდაო—მოდი და ასეთ ჩერჩეტს ელაბარაკე!
 — მერე რა ვითხრეს სასამართლოში?
 — ყველაფერი ნათლიამობითა კეთდება შენიჭირიმე... 10 მანეთი ჯარობა გადამახდევინეს და ი ხულოგანი კი განათავისუფლეს.

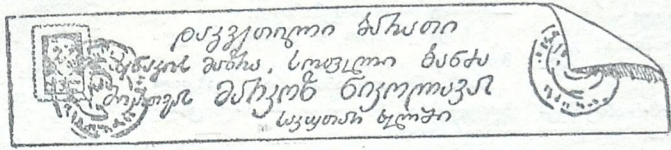
აპრაკუნე ჭინჭილაძე

რომ არ მოგქანცოთ ბევრი
ლაპარაკით და სიტყვით
ამ მოკლე ამბავს—ქვემოთ
აპრაკუნეზე ვიტყვით.
სოფელი ჭინჭილეთი
განთქმული გახლავთ „ბრძენით“.
ჰყავს კაცი მებრძო „მცოდნე“
და გამჭრიახე ენით.
რჩეები იცის ღიღი
და მოხდენილად ჩაცმა,
საქმეს კი არა სწყალობს,
სიმაართლე რომ სთქვას კაცმა.
მეფის დროს დიდკაცობდა
დაბრძანდებოდა ეტლით.
მორთული ჭონდა ჭურჭი
არწივიანი „პეტლით“.
მენშევიკების დროსაც
სოფელი ჰქონდა ლუკმაღ.
თუმცა მუღამ და ყველგან
დაბრძანდებოდა უქმად.
გასაბჭოების შემდეგ
მთელი ქვეყანა შეძრა
და ბოლოს მოახერხა—
სოფლის საბჭოთა შეძრა.
დღეს ჩვენი აპრაკუნე
თავმჯდომარეა სოფლის.
ერთჯერზე მთელი ცხვარი
სამწვადედ არა ყოფნის.
სიმღერა იცის კარგი,
გრამაფონი აქვს ცხვირად,
ამიტომ სუფრის თავში
თამადალ ნახავთ ხშირიად.
საქმეს, რომ ვერ ახერხებს—

რუქებდა აკრავს „ბლანდებს“
და არ არსებულ არხით
რწყავს ვენახებს და ყანებს.
„კოლექტივიზმსაც“ აწყობს,
რალა თქმა უნდა ამასი
ის შრომას ამჯობინებს—
კოლექტიურად ჭამას...
აბრებს კამბანიებს
ხელადითა და ღვინით
და უხარბა რიცა

ძღვენს მართმევენ სინთ,
ნამებანი სძულს ქრთამი,
განსაკუთრებით ფულად.
მაგრამ თუ მისცემ—იღებუ,
რომ არ მიიღო მტრულად...
სხვაც ბევრი ითქმის მაგრამ
ბოლო არ უჩანს სიტყვას,
მერე გაიშობთ იმას—
რაც კარგი უნდა ითქვას...

ძმო მარკოზ ამ წერილს საიდუმლოდ გწერ. შენ ხომ იცი—ბედი, საერთოდ, გწყალობს 12 დესეტინა საუკეთესო საყანე ადგილი გაქვს და ყოველწლიურად 500 ფუთამდე სიმინდს ყილი. თავისთავად ცხადია, შენ როგორც სასოფლოებრივ მუშაობაში ჩაბმული კაცი, — მთელი ბანძის რაიონის ებოს გამგეობის თავმჯდომარე ხარ, საკუთარი ხელით ვერ შესძლებ ამ მიწების დამუშავებას და იძულებული ხდები ღვირაგებულ შრომით გაუძღვე საქმეს. გარდა ამისა გაქვს საკუთარი ტყე, რომლის დაწვას მარტო შენ როგორ შესძლებ და საბჭოთა ხელისუფლებას ეხმარები რამდენიმე ათეულ საყენის შეშის მიწოდებით, თუმცა მასში შესაფერ საფასურს ახდენენ. ეს არც უკადრისია. თუ კი კოოპერატივი კოოპერატივის საქონელში ფულს ახდენენ, შენ რატომ უნდა აუხვიო ამას გვერდი!

შენ ამის გარდა კიდევ დიდად ეხმარები ჩვენს ქვეყანას როგორც გამოცდილი მეურნე. გაყავს რამდენიმე ათეული მშხვილფარე საჭინელი, რომელიც

მეზობლების ყანებში თუ დაიარება მხოლოდ იმ მიზნით, რომ გამოფიტულ ნიადაგს უხვი სასუქი მოჰფინოს. ამას შენ ერთ აგრიკულტურულ ღონისძიებათ სთვლი და ეს სამართლიანიც არის. მე მხოლოდ ის მაწუხებს, რომ შენ ბანძის კოოპერატივში ჩემს გარდა ყველა შენი მეზობელი მოგიწყვია: ყოფილი ურიალნიკი გ. ურიდია, ყოფილი ცნობილი ვაჭარი ავქსენტი გაბუნია, და ჩვენი საერთო მეგობარი ყოფილი ვაჭარი—უფი პატარაია. მათ ხომ სა-

ბჭოთა ხელისუფლება ისე უყვართ, როგორც მე და შენ ერთმანეთი... შენ მართალს მწერ—კოლექტივში აბა რისთვის უნდა შეხვიდე ცხოვრებას და დოვლათი ისეც ოხრად მოგებოვება. შენი მოსაზრება საცხებით მართალია, კოოპერატივის გაბეგობის თავმჯდომარე რომ არ იყო, მაშინ შეიძლება კულაკათ ჩეთვალათ შენი თავი, მაგრამ შენ კაცი კაცი, საბჭოთა თვალსაჩინო მოხელე ხარ... იყავ და ხარ! ბანძის კოოპერატივი.

თუმცა ისიც მართალია.—სხვები თუ განკულაკებას ახდენენ, შენ ვაკულაკებას შესდგომიხარ. ბოლოს და ბოლოს განსხვავება ერთს ასოვია. მაინც გულს ნუ გაიტებ. ჩემს მაგიერ გამოთხოვე შენს 12 დესეტინა მიწას საუკეთესო შრიალა ტყეს, გაჭედო სასიმილდეს და შეთვალა ზარებს, რომ მელსაც (გულო მიგრძობს) ალბათ შენს ოჯახში ვეღარ ვნაბავ.

გკოცნი ძმურად შენი ჩქიფა:

იავად და პირინად

ვასესხებთ ფულს, ყველა გაჭირვებულს და ხელმოკლე გლეხს. გადასახალი თვეში თუმანზე — თუმანი. გირაოში ვიღებთ სახლებს, ბელლებს, ხარ-კამეჩს და საოჯახო მოწყობილობას.

ღვამუშს თემი იოსებ შარაშიძემ და პასინო შაბიჩიშვილი.

*) ეს სიტყვა იგულისხმე როგორც გამოწვრა-შეგება.

გულწრფელად აღიარა

ივანე ცხვარიაშვილი თემალმასკო-მის თავმჯდომარეთ იყო. არავის ახსოვს როგორ მოხდა მისი არჩევა, სოფელში კი ხმები დადიოდა, რომ ივანეს თავმჯდომარედ გაყენა კულაკების საქმე იყო.

პირველ ხანებში თითქოს კარგად იტყუოდა ივანე, შემდეგ კი ხელი მიჰყო ლოთობას და იშვიათი დღე იქნებოდა, რომ ივანე ფხიზელი ყოფილიყო.

ლოთობას ვინა ჩივის, — მექრთამეობაც დაიწყო და ყველას სინსილა გაავლო. მაგრამ ივანეს არ შერჩა ეს ოინები. ყველაფერი გაუფეს და დააბატიმრეს. საქმის გარჩევის დროს მოსამართლე ჰკითხავს:

— შენ ვბრალდება მექრთამეობა და ლოთობა. რას იტყვი ამის შესახებ?

— მე, მართალია, ვიღებდი ქრთამს, მაგრამ საქმე იმაშია, — ვისგან ვიღებდი. ღარიბი გლეხებისაგან მე ერთი შაურიც არ ამიღია და სამაგიეროთ ფეს ვაჭერდი კულაკებს, რომელნიც ძირს უთხრიან ჩვენს ხელისუფლებას. რაც შეეხება ლეონის სმას — ესაა მდი, მართალია, მაგრამ ესეამედი საბჭოთა ხელისუფლების და ჩვენი ბელადების სადღეგრძელოს და, განა ეს დანაშაულია?

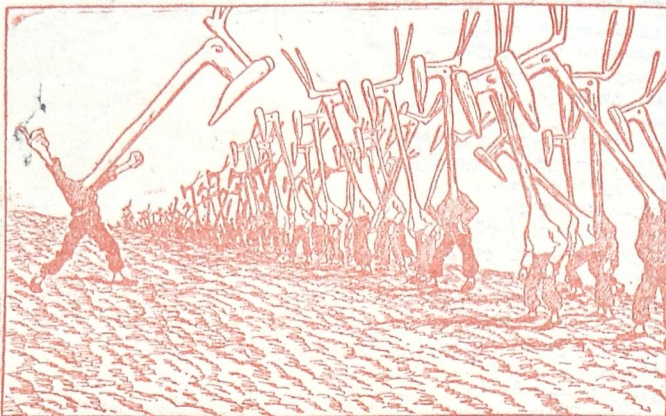
ასე გულწრფელად აღიარა ივანემ თავისი დანაშაული და ამიტომ სასამართლომაც გულწრფელად მიუსაჯა ხუთი წლით დაბატიმრება.

აბრამიძე.

დედას დამსგავსა

— მამაშენი წვერულვაშიანი კაცი იყო და შენ სახეზე რატომ ერთი ბეწვიც არ ამოვდის?

— მე დედას ვგვარა — იმას არც წვეწვი აქვს და არც უღვაში...

ძველი კავი, ღირღიტა, დამტვრეული სახნისი და სუყველა ვინც ჩვენთვის აღარ ზრის მაქნისი —

შეიკრიბნენ როდესაც დღე არ იყო მზიანი — და შეთანხმდნენ, რომ ტრაქტორს მიაყენონ ზიანი.

სიზმრის ახსნა

სიზმარში თვალზე ბინდი გადაგეკრას — კოლაპერატივის სარევიზიო კომისიაში ავირჩევენ.

აღმასკომის თავმჯდომარე ნახო ფხიზელი — იმ დღეს სიზმარი არ ავიცხადდება.

აგრონომი ნახო სოთიოლში მისული — კედელს ჩხირი გაურტყე.

წითელ სასადილოში თუ ისადილო — გულის რევა დაგეპართოს.

შენშევიკი ნახო — შორს წასვლა მოგიხდეს.

სიზმარში თუ ანაფორა გახდილი მღვდლებსა სთელიდე — სიცოცხლე გაგიგრძელდეს.

ე ქ ი მ მ ა უ მ ე ვ ვ ჭ ა მ ა

ხარაგოულს მოედო ციება და გენია.

ეს ბაჭრაძე ექიმში საიდან გამოგვიჩინია.

ესლა რალა გვიშველას, წახდა ჩვენი დღენია,

როცა თვითონ ექიმი უარესი სენია.

— ექიმობა თქვენ მართლა თუ გგონიათ თამაში!

მამაჩემმა გამზარდა ქეიფში და ქამაში.

ესლაც მინდა ცხოვრება რომ არ დავჩრე უფულოთ

ავადმყოფი არასდროს არ მოვჩრე უფულოდ.

ჯერზე სამთუმნიანი რეცეპტს უნდა მივბას.

ხუთ ჩერვონეც ნაკლებ კა არ მოვარჩენ ციებას.

ლარიბი და მდიდარი მე არაფერს მიქვია.

ვინც მეტს მიღებს ჯიბეში მე ის კაცი მაქია —

ბიჭი ასე იძახის დროს ატარებს ამაში,

ყველას შეჯიბრს ოცხადებს ქეიფში და ქამაში.

ხარაგოულს რა ისნის, წახდა მისა დღენია...

ეს ექიმი ექიმობს — თუ მჭამელი — სენია!

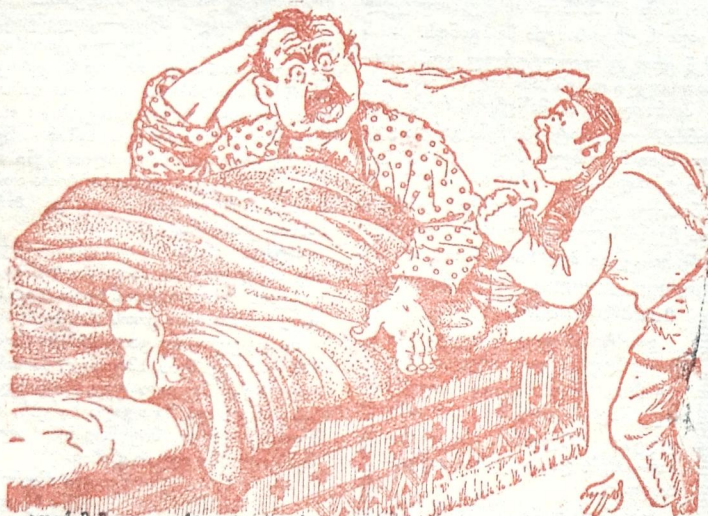
ესლა თვითონ გაიგეთ — დავგულმა თუ გიიშველა.

წინათ ტანზე გვეხურა, ეხლა დავრჩით შიშველა.

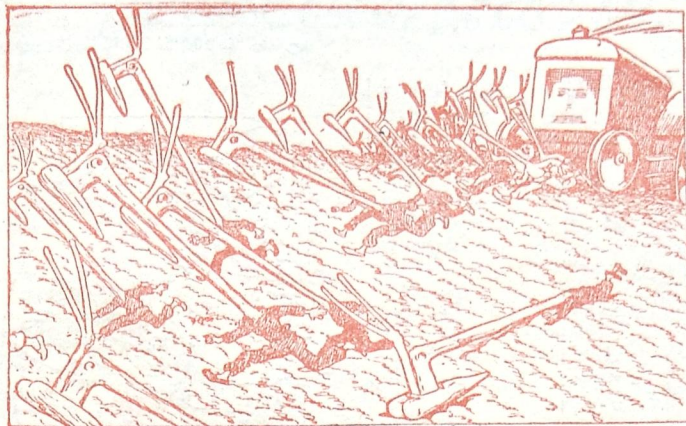
მთელი ჩვენი ცხოვრება მის მუკვლში ჩავიდა.

ვისაც ჩვენთვის კარგი გსოვრით — მოგვაშორეთ თავიდან!

იქაური.

— ადექ შაბა, კოლეტივის წვერის ივანეს სახლი იწვისი — ეგ შეუძლებელია! დღეს კოლეტივის წვერ პეტრეს სახლი უნდა დაწვარიყო!

მაგრამ უცბად გაისმა ხმა ფოლადის ხარისა. დამიარგათ „დევ-გმირებს“ იმედები ხვალისა.

შიშით ზარი დაეცათ თითქოს ზეცა დაიქცა. ზოგმა საით მოუსვა, ზოგიც საით გაიქცა...

გამოიცანით სად არის?

ერთხელ მხოლოდ ისიც „ხათად“ სასადილოთ შეველ იქა, რადგან ვიგრძენ შიმშილისგან მუცელი სულ ჩაიზნიქა. შეველ, მაგრამ რა ჯიშისა ძაღლი, ბუზი იქ არ იყო?! მურა შესავალ კარებთან როგორც გამეგ დამდგარიყო, კრძალვით გვერდი აუარე, თვალით ვგვერავ მყუდრო ბინას. დავაფექ. მაგრამ ვაი ამ დღეს! მაგიდის ქვეშ ძაღლი ღრინავს! ავიძურწე ნელა-ნელა,

ისე წყნარად, ისე რომა იმ ძაღლს აღარ გაუტია ჩემი ჯდომა და ადგომა. კვლავ სხვა სუფთა მივაშურე და კაქუნი ვიწყე ნელი.. მომიტანეს.. არც სადილის დავრჩი ძაღზე მადლობელი. სისუფთავე? ჰო! ამ მხრითა მასზე ცული არა ითქმის... იატაკი სისუფთავით თვით მაგიდას უდრის თათქმის!

ბალჯინ.

გულითადი მადლოვა

სახდაზღვევის ცენტრალურ ანგარანს, რადგან მან მამატია საქამაისერის გოგებთან აკრეფილი სახდაზღვევის ანარიცხები 350 მანეთი, რომელიც მამაკაცებთან პურ-მარილში შემოქმენარჯა.

ჩოხატაურის რაიონის სახდაზღვევის აგენტი ზუზა ხუნდაძე.

ვაგოფხვებ

ყოველნაირ ღვინობებს დირსებას, მოწაფეების მშობლებს — რომ დიდხანს ლოდინი არ უხდებოდეს, გადავიდვარ განუწყვეტელ „საწარმო კვირაზე“. მოწაფეებს და მასწავლებლებს ვთხოვ სასწავლებელში მეცადინეობის დროს ნუ მელიან.

შუბლუთის შეიღწელების გამეგ იყვანე მასხარაძე.

სკლამი და გაგარჯევა!

ჩემს ძმასა და პირის ზიარებას მიტრო ფილიმსს! შენმა მზემ გამიზარდა, რომ გორის ოლქში ერთი თვალსაჩინო კაცი გამხდარხარ—სოფელი გუჯარეთის საბჭოს წავრდაც აურჩევხარო.

აი მაღაღეც მიტროჯან, მედა ჩემმა ღმერთმა! კაცო, 200 სული ცხვარი გყავს, 14 მუშა ხარი, 16 მეწველი ძროხა, 4 ფურ-კამეჩი, ორი ვუჟაკო მოჯამაგირეცა გყავს დაქირავებული და კიდევ ბედს ემდური — წელს 300 ფუთზე მეტი ხორბალი არ მომივიდაო.

არა უშავს რა, სამაგიეროდ გლეხ-ცოხს ზომ მოუტია შენთვის სიღარიბის მოწმობა?! ჩამოდი ქალაქში და იქნება აქ როგორმე პენსია დავანიშნო შენთვის—ხუმრობა საქმე ზომ არ არის, ძველი მოღვაწე კაცი ხარ, ნამ წელი გარდავით მსახურობდი.

მართლა, შარშან რომ მიწები გაჰყიდა იმის ნახევარი საფასური მე წამოდილე, თორემ შენს ამბავს გაწევი ჩავაგდებ და მერე შაბაშ შენს საქმეს ველარადერი გიშველის!

ჯერ ჯერობით ნახვამდი. ღმერთმა ერთი ორად და სამად ის მოგცეს რასაც ამ წერილის წაქითვის შემდეგ ჩემთვის ისურვებ.

შენი ძმა სოლტიანი.

გაუფხველელ გამგის კარკათან

პირველი გლეხი: (კითხულობს კარებზე გაკრულ განცხადებას):— „გამგი ყოველ დღე იღებს...“

მეორე გლეხი: — რას იღებსო?

პირველი გლეხი:— მაგასაც ზომ არ დასწერდა, რასაც მიუტან, აღბად, ყველაფერს აიღებს...

— საით მიზის კოპერატვის ნოქარი ასე თავმოქმედებით?
— აღმასკომში გაიქცა შესატყობი-

ნკლად: კულაკს ნავთი და სპიჩკა უყვილა, აღბად კოლექტივის წევრის სახლ კარის დაწვა უნდა!

„შოლტის“ ახალგაზრდა მხატვრები

სურათი მ. შინინის (სოფ. ორულერ-გეიო)

სურათი შ. შინინაშვილის (ზუგდიდი)

— ვის ეძებ ამ ტყეში?
 — ტყის მცველს პაულებს.
 — ვა აგზნევია, ჩემო ძმოს! პაულებს აქ რა უნდა?
 საშიკიტნოში შედი და იქ ნახავ... ტყის მაგიერ კვარტებს
 იცავს!

მასწავლ.— დამისაბეღე ისეთი ცხოველი, რომელსაც
 მოძრაობა ეზარება!
 — მოწაფე— ჩვენს დაწესებულებაში მოკალათებულ
 ბიუროკრატი, მასწავლებელი!

უ ე ც დ ე ნ!

ჩინებულად გაატარა შობა— ახალწლის
 დღესასწაული ვანო კიკიტაძემ. ერთ ოჯახ-
 ში თამბაქაოც იყო და სანაქებოთ მოიღიზნა
 კიდევ. იმღერო შეყვარება და ასა მუცელში
 ღვინო, რომ ჭეჭვრუც არ დაატეოდა, მხო-
 ლოდ როცა შინ დაბრუნდა, ცოტა რაღაც
 შეწუხებულად იგრძნო თავი. ყველაზე უფ-
 რი მუცელი აწუხებდა, რატომღაც ისე გაე-
 ბერა, რომ სულსაც ადარ ათქმევინებდა.
 — არაფერია!— ამწვილებდა ვანო თავის
 თავს.— დაიფშტებე, მეტი რა ძალი აქვს!
 მესამე დღეს მუცელი ისე გაებერა, რომ
 გტკონებოდა ზეგნი დაუდგამთ ლოგინში— ისე
 იყო სახანი ამბებრილი.
 — ექიმი, ჩქარა!— ძლიერ ლელულულებდა
 ვანო.
 მოიყვანეს ექიმი.
 — არა უშავს რა.— სოჯე მან,— ტუბი გა-
 აწმინდე და შორჩები.

— აუხსნა ექიმმაშა, რომელმაც ეს სრები მო-
 იგონა იმიტომ, რომ წერა არ იყოდა.
 — გეუბნები, არ ვიცი წერა!— ისევ დაი-
 კნავლა ვანო.
 — მაშ რაიმეღერე მეზობელს დაუძახეთ!—
 უჩრია ელისაბედმა.
 დაუძახეს მეზობელ გიორგი ნიკორაძეს. და-
 ჯდა გიორგი საწერათ. ორი საათი წერა, ოფ-
 ლში გაიწურა, როგორც იქნა გაათავა და გა-
 დასცა დაწერილი.
 — ამა ესლა ეს ქალაღი გადაყალბა! —
 უთხრა ელისაბედმა ავადმყოფს.
 ვანომაც დაალო პირი და გადაყალბა დაწე-
 რილი ფურცელი ქალაღი.
 იმავე საღამოს ავადმყოფმა თქვენი ქირი წა-
 ილო. მოკვდა და მუცელიც დაცხრა.
 ირეილა ქვრივმა, ექიმმაშა მომიკლო და

ამიტომ ექიმმაშა გასჭრეს გვამი შესამოწმებ-
 ლად.
 გასჭრეს და... ყრონტში გაჩხერილი რაღაც
 ქალაღი იპოვეს. გამაღეს და შემდეგი წაი-
 კითხეს: „მამისათა და ძისათა და სულისა
 წინდისათა. ამინ. გიორგი ნიკორაძე“...
 — ჩემი რა ბრალია! — თავს იმართლებდა
 სასამართლოში ექიმმაშა, — სხვა სახელი და
 გვარი მოუწერია, სწორად რომ დაწერა, უშ-
 გელიდა და ცოცხალი იქნებოდა!
 — ჩემი ბრალია! — ამბობდა გიორგი ნიკო-
 რაძე, — შევეცი... ვანო კიკიტაძის მაგიერ
 ჩემი სახელი და გვარი მოეწერა... ორი საა-
 თი გწვალბდი... ოფლად გავიღვარე... ამ-
 დენ წვალბებაში დამივიწყდა რომ მისი სახე-
 დი უნდა მომეწერა და შეცდომით ჩემი და-
 მიწერია... მე ვარ დანაშაუდი მე დამსაჯეთი,
 ტიგრან—ვეფხი.

ჯუმათელი გვირი

სად ქუჭი, სად ფაშვი! — იღრინებდა
 ვანო, როცა ექიმი წავიდა... ეგეთ ექიმს ლა-
 ფი დავებს. მომიყვანეთ ნიკოლაანთ ელისა-
 ბედი... თუ მომარჩენს, ის მომარჩენს.
 — მე რაღა საჭირო ვარ! — ჯიუტობდა და
 არ მოდიოდა ელისაბედი — ნასწავლი ექიმი
 გყოლიათ, რაც გითხრათ, ისა ჰქენით!
 როგორც იქნა ვანოს ცოლმა დატოლია
 ელისაბედი, როცა ფულსა და ფშვილს დაბარ-
 და.
 დახვდა ელისაბედმა ავადმყოფს და გაიცი-
 ნა.
 — ამისათვის რა ექიმი გინდოდათ? მომი-
 ტანეთ ერთი ფურცელი სუფთა ქალაღი, მე-
 ლანი და საწერ-ქალაღი... ხეაღზე ფეხზე წა-
 მოდებე!
 მოიტანეს რაც ითხოვა.
 — ამა ესლა, — მიმართა მან ავადმყოფს —
 დასწერე ამ ქალაღზე: მამისათა და ძისათა
 და სულისა წმინდისათა. ამინ. მონა ღვთისა
 ვანო კიკიტაძე“.
 — არ ვიცი წერა! — წაბურტყუნდა ავად-
 მყოფმა. — შენ თითონ დასწერე!
 — ჩემი ხელით დაწერილი არ იმოქმედებს!

ხელში ავიღე ქალაღი
 ლავრენტის მივეც სალაში.
 არ მინახავარ იქნება
 აგერაც ათი წელია,
 მანამდე კარგად ცხოვრობდი,
 ვეჭვობ რომ დარჩი ძველია.
 დიდი ხანია გეძებდი,
 მინდოდა შენი ნახვა მე,
 შორ ქვეყანაში მეგონე
 და ვერ გავიგე კვალი მე.
 ესლა შემთხვევით გიხილე
 აღმასკომშია მჯდომარე...
 გავიგე, თურმე ყოფილხარ
 მდივანი, თანაც მილაარე.

— მითხარი, თუ ძნა ხარ, რომელი
 გზით უნდა წავიდე, რომ გამსახლში
 მივიღე?

იქნება ვინმე იკითხოს
 რა იყო ძენის მიზანი?
 მას შემდეგ არ გინახავარ
 რაც სუფსას იყავი პრისტავი.
 იქნება ვინმეს უეკირდეს
 აქ შენი „წამოყენება“,
 მაგრამ, მითხარი, ვინ გავნებს
 „მუარველი“ თუ გეყოლებს!
 მხოლოდ ერთ ვეკვობ ლავრენტი
 გვარადა უშვერიდი:
 მოახლოვებულ წმენდასა
 ხელიდან რომ დაუძვრეო!
 ვავალერისტი.

გამსახლის გზა
 — ათასი გზა არსებობს... მაგალი-
 თად, ხშირად კოპოტურაიცის გზით მო-
 დიან გამსახლისაკენ.

— „სიწმარშიაც ტკბილად სანატრე-
ლო დაო ბაბულია! ამასთანავე ერთად
გიგზვნენ ჩემ ფოტოგრაფიულ სურათს.
ოღონდ არ შეგვეშალოს და არ შეცდმე
ცნობაში: მე ვარ მარცხნივ მდგომარე,
მარჯვნივ კი ძველი ბერძნების სილა-
მაზის დმერაის ქანდაკება!“

ჩვენი ჩინილი
(კაცხის თმში)

მოღუტე ანო მოაშურე
შენი მაგარი შოლტითა,
ისე მიბეგვე გერვასი,
ველარ იაროს ფორთხვითაც.
აღარ ასვენებს არავის
სულ ქეოფობა სწყურია.
წვილ ნოემბერს დაგვამწვარა
დღესასწაული დილია.
სალამოქდის იჭრედა;
მერე ასტება კრივია,
დღულში იწვევს გრიშასა—
ისიც მისებრი გმირია.
ძლივს დავაშორეთ ერთმანეთს—
ჩხუბი რა საკადრისია!
ცხენი წაართვა იაკობს:
აღარ დაქმებს ვისია.
ველარ შეეძელათ აწ წერა,
ასე შემკობა ყველასი.
სხვა არ გვეგონოთ ეს გმირი:
შოდებაძეა გერვასი!

გზირი.

ფრთხილად!

(სოფ. ჭურუყვეთი, ოჭურგ. მაზრა)
ოდელა დელა დელო
ჯურუყვეთის უნდა შევლო,
ვაჭრები შემოგვეჩვიო—
გაენადგურდებით ყველაო.
თუმცა ზოგ საქმეს განავებს
გლეხები ჩენისთანაო,
მაგრამ ზოგანა შემძვრალა
კულუკი, კორიკანაო.
ხან დაზღვევის ფულს ამქამად
აგროვებს ძველი სპეცია,
რომლის წყალობით სულ ახლო
მეფობდა სპეკულაციაო.
ლუკა ვაჭრობდა, ჩარჩობდა,
ერიდებოდა შრომასა..
ფრთხილად იყავით, თორემა
ტყავსაც აგვაცლის ყველასა!
ლიპტიპიტო.

სასადილოში

— ეს რა არის კაცო, კერძში კიან-
ჭველას რა უნდა?!
— აი დასწყველოს ეშმაკმა! რა ხა-
ნია თითებს ურევდი შოგ არ გამოშემა-
როს - მეთქი?... ოთხი დავიჭირე, ეშ
წყუელი კი ველარ შევამჩნიე!

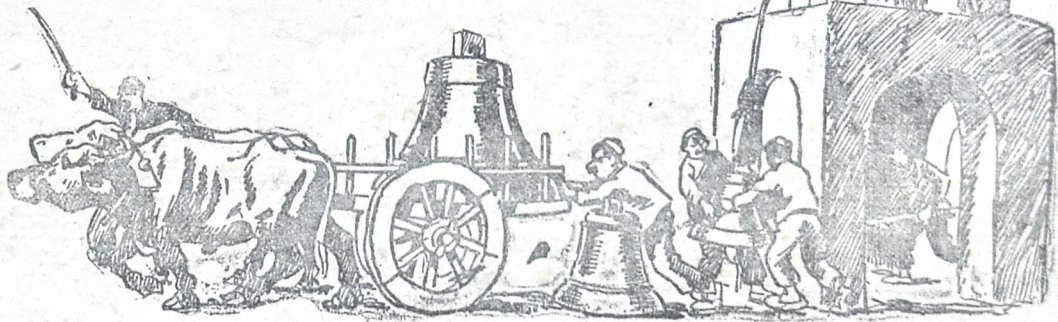
ჩადიო ცნობა სენაქიდან

არ გვეგონოთ ზღაპარი,
სრული სიმართლე არი!
— ეს რა ამბავია? ვის გაუგონია სა-
მკითხველოში ქიდაობა?
— აბა რა ექნათ, ჩემო ძმაო?! უჭურ-
ნალ - გაზეთება აქ რ არის, სამკით-
ხველოს გამგე გრიშმ რკინის გზის
კლუბში სვიმონი გამოიწვია ნარდის
თამაშში და ვინ იცის რამდენ თვის შე-
მდეგ გათავდებდა მათი შეჯიბრება.
— გაზეთი მაინც არავის მოაქვს აქ?
— მოაქვთ მესამე-მეოთხე დღეს...
როცა მოაგონდებათ და მოეგუნებე-
ბათ... მოიტანენ, დაყრიან და მიატოვე
ბენ. უპატრონოდ დაყრილ გაზეთებს
კი ვილაკებთ იტაკებენ... რომ უქმად
არ იქნეს სამკითხველოს შენობა, სა-
პორტო ოთახათ გადაეპეციეთ... ლო-
ნეს ვიკრებთ და კუნთებს ვივარჯი-
შებთ, რომ შემდეგ უფრო ღონივრად
ამოვკრათ გრიშას პანდური...
კურსმელია.

გლახკომის მიწავაპი

სოფელ რონში მეთაურად
ავიჩრით სამსონ.
ხუბუნეშვილს მოგასხენებთ—
თურმე ფულებს სჭამსო.
ლარიბს ართმევს, მდიდარს აძლევს,
არსენა ბიჭს გავსო.
გლებკომი გინდ დაიღუპოს—
არ იწუნებს თავსო.
ბობოლენის ერთგულია,
მათი ჯიბე ავსო.
თუ რომ საქმე გაუჭირდა
მიწებს ხელს გაპკრავსო.
(26 წელს რომ გაპყიდე
— იმას ვამბობ სამსონ!)
ლარიბ კაცად თავი მოაქვს
ცხოვრებით ჩარჩს გავსო.
ყალბ მოწმობებს იშველიებს,
მიკაფავს გზასო.
თავი ალბად იმდენს იძვრენს
ხაღანჯს მონახავსო—
შენც ასე არ დაგემართოს—
ფრთხილად ძმეო სამსონ!

ცვაბი

ჩინად რეკდა ზარები,
ღვდელს მიჰქონდა ფარები.

ეხლა მოხსნეს ზარები
ღვდელს სდის ცრემლის ღვარები.

არხნებისკენ ზარები
იაქვთ ნიშა ზარებით.

საქართველოს
საბჭოთა
კავშირების
გაზეთი
„კომუნისტი“
საბჭოთა
საქართველოს
საბჭოთა
კავშირების
გაზეთი
საბჭოთა
საქართველოს
საბჭოთა
კავშირების
გაზეთი

გულბი

№7

თავმჯდომარეა, ალბათ ჩვენს აპრაკუნეს ბაძავს. ეხლა სიჭმარში ტკბილად ათას გეგმებსა ხაზავს. იძახის: ზამთარია, ზედავთ, თოვლია დღესა.

უველაფერს თავის დრო აქვს, რა დროს ხენაა და თესვა! გაზაფხულს დავუცადლოთ, საქმეს შეუდგეთ მაშინ. თესვა-თესვაში უნდა

და მოხნა კიდეც—ხენაში; ასე იძახის „ბრძენი“ თვალზე იფარებს ძაძას, ალბათ ჩვენს აპრაკუნე კინკილაძესა ბაძავს...